BARREIRA PÉREZ

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER
6 päivänä kesäkuuta 2002 [1]

1. Työntekijöiden vapaan liikkuvuuden edistämiseksi neuvoston asetuksessa N:o 1408/71 [2] säädetään, että jos kausi, jonka ajan jäsenvaltion kansalainen on kuulunut jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään tai työskennellyt siellä, ei riitä vanhuuseläkeoikeuden saamiseen kyseisessä jäsenvaltiossa, kyseisen henkilön eri jäsenvaltioissa täyttyneet vakuutus- tai työskentelykaudet lasketaan yhteen.

2. Tässä tapauksessa vanhuuseläke, joka kyseisen jäsenvaltion on suoritettava, lasketaan suhteessa kyseisen henkilön tässä jäsenvaltiossa täyttyneisiin vakuutus- tai työskentelykausiin. Tätä kutsutaan "suhteutetuksi etuudeksi".

3. Esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään tulkitsemaan vakuutuskauden käsitettä sellaisena kuin siitä säädetään asetuksen 1 artiklan r ja s alakohdassa sekä 46 artiklan 2 kohdassa, jotta suhteutettu etuus voitaisiin laskea. Sitä pyydetään määrittämään, miltä osin laskennallinen maksukausi, joka lisätään kansallisen lainsäädännön mukaan tosiasiallisiin maksukausiin ainoastaan vanhuuseläkkeen määrän vahvistamiseksi, on otettava huomioon suhteutetun etuuden laskemisessa.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansalliset säännökset

4. Asiaan sovellettavan Espanjan lainsäädännön mukaan vanhuuseläkeoikeuden saaminen edellyttää, että vakuutusmaksuja on suoritettu vähintään viidentoista vuoden ajan ja näiden viidentoista vuoden aikana niiden kahden vuoden ajan, jotka edeltävät välittömästi eläkeoikeuden saamishetkeä. [3]

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Neuvoston asetus, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1971, sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.4.1999 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1399/1999 (EYVL L 164, s. 1) (jäljempänä asetus).

3 — Yleisen sosiaaliturvalain, sellaisena kuin se on muutettuna 20.6.1994 annetulla kuninkaan asetuksella (real decreto legislativo) nro 1/1994 (BOE nro 154, 29.6.1994) 161 §:n 1 momentin b kohta.

5. Vanhuuseläkeoikeuden suuruus riippuu asianomaisen henkilön suorittamista vakuutusmaksuista ja täyttyneiden vakuutuskausien kestosta. Näin ollen etuuden määrä lasketaan soveltamalla eläkkeen perusteena olevaan summaan seuraavia prosenttiosuuksia:

— 50 prosenttia viideltätoista ensimmäiseltä vuodelta

— 3 prosenttia kultakin ylimääräiseltä maksukaudelta 16. ja 25. vuoden välisenä aikana, ja

— 2 prosenttia kultakin ylimääräiseltä maksukaudelta 26. vuodesta alkaen siten, että eläkkeen perusteeseen sovellettava kokonaisprosenttiosuus ei ylitä 100:a prosenttia. [4]

6. Kunkin työntekijän maksuvuodet määritetään tähän yleiseen järjestelmään 1.1.1967 jälkeen kertyneiden maksukausien perusteella, tarvittaessa tätä aikaisemmin voimassa olleisiin ja sittemmin kumottuihin vanhuus-, työkyvyttömyys- ja työntekijäin keskinäisiin vakuutusjärjestelmiin kertyneillä maksukausilla korotettuina. [5]

7. Ministeriön päätöksen toisen siirtymäsäännöksen 3 kohdassa määrätään, että näihin aikaisemmin voimassa olleisiin järjestelmiin kertyneet maksukaudet lasketaan seuraavien sääntöjen mukaisesti:

"a) maksut otetaan huomioon niiden vakuutusmaksujen perusteella, jotka on tosiasiallisesti suoritettu 1.1.1960—31.12.1966 välisenä aikana johonkin edellä mainituista järjestelmistä tai joihinkin niistä, kuitenkin niin, että kaudet otetaan huomioon vain yhden kerran, jos ne ovat päällekkäisiä

b) edellisessä alakohdassa tarkoitettuihin päiviin, joilta vakuutusmaksuja on suoritettu, lisätään ne vuodet ja osat vuodesta, jotka on laskettu työntekijän hyväksi sen perusteella, minkä ikäinen hän oli 1.1.1967, seuraavassa vahvistetun taulukon mukaisesti — —

4 — Ks. edellä alaviitteessä 3 mainitun lain 163 §.

5 — Vanhuusetuuksien suorittamista koskevista soveltamissäännöistä ja niiden täytäntöönpanemisesta 18.1.1967 annetun ministeriön päätöksen (BOE nro 22, 26.1.1967, jäljempänä ministeriön päätös) 9 §:n 4 momentti.

c) a alakohdassa tarkoitettuihin päiviin, joilta maksuja on kertynyt, lisätään tapauksen mukaan päivät, jotka vastaavat edellisessä kohdassa vahvistetun taulukon perusteella saatuja osia vuodesta, ja päivät, joilta maksuja on suoritettu yleiseen sosiaaliturvajärjestelmään 1.1.1967 alkaen, ja näin saatu päivien lukumäärä jaetaan 365:llä niiden maksuvuosien lukumäärän selvittämiseksi, joista riippuu eläkkeeseen sovellettava prosenttiosuus, ja alle vuoden suuruinen jakojäännös rinnastetaan täyteen maksuvuoteen siitä riippumatta, kuinka monta päivää se on."

8. Edellä tarkoitetussa taulukossa työntekijän hyväksi luetaan sen iän perusteella, jonka työntekijä on saavuttanut 1.1.1967 mennessä, tietty määrä maksupäivinä ilmaistuja maksuvuosia ja niiden osia, jotka voivat 65 vuotta täyttäneellä työntekijällä olla 30 maksuvuoden ja 318 maksupäivän ja 21 vuotta täyttäneellä työntekijällä 250 maksupäivän välillä.

9. Näitä vuosia ja vuoden osia ei oteta huomioon laskettaessa sitä, täyttyykö se 15 vuoden mittainen vähimmäiskausi, jonka ajan henkilön on pitänyt kuulua sosiaaliturvajärjestelmään, jotta eläkeoikeus syntyy.

Yhteisön oikeussäännöt

10. Asetuksen 1 artiklan r alakohdan mukaan "vakuutuskausilla" tarkoitetaan kyseisessä asetuksessa "maksukausia tai työskentelykausia tai itsenäisen ammatinharjoittamisen kausia, sen mukaan kuin ne on määritelty tai tunnustettu vakuutuskausiksi siinä lainsäädännössä, jonka mukaan ne on täytetty tai niitä pidetään täytettyinä, ja kaikkia kausia, joita käsitellään sellaisina, jos niitä pidetään sanotun lainsäädännön mukaan vakuutuskausia vastaavina".

11. Työskentelykauden ja itsenäisen ammatinharjoittamisen kauden käsitteiden osalta asetuksen 1 artiklan s alakohdassa viitataan samalla tavoin kansalliseen lainsäädäntöön.

12. Siltä varalta, että eläkeoikeutta ei voida saada jäsenvaltiossa, ellei kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa täyttyneitä vakuutuskausia oteta huomioon yhteenlaskemalla, asetuksen 46 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"a) toimivaltainen laitos laskee sen etuuden teoreettisen määrän, jota kysymyksessä oleva henkilö voisi hakea, jos kaikki vakuutus- tai asumiskaudet, jotka ovat täyttyneet niiden jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen mukaan, joiden alainen palkattu työntekijä tai

itsenäinen ammatinharjoittaja on, olisivat täyttyneet kyseisessä jäsenvaltiossa ja sen soveltaman lainsäädännön mukaan etuuden myöntämispäivänä. Jos tämän lainsäädännön mukaan etuuden määrä on riippumaton täyttyneiden vakuutuskausien kestosta, määrää pidetään tässä a alakohdassa tarkoitettuna teoreettisena määränä;

b) toimivaltainen laitos määrää sen jälkeen etuuden todellisen määrän a alakohdassa tarkoitetun teoreettisen määrän perusteella ja tämän laitoksen soveltaman lainsäädännön mukaan ennen riskin[6] toteutumista täyttyneiden vakuutus- tai asumiskausien keston suhteessa niiden vakuutus- tai asumiskausien kokonaispituuteen, jotka ovat täyttyneet kaikissa kyseessä olevissa jäsenvaltioissa ennen riskin toteutumista."

II Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

13. Barreira Pérez on 10.10.1934 syntynyt Espanjan kansalainen. Hän on työskennellyt Saksassa ja Espanjassa. Hän vaati eläkkeensä myöntämistä täytettyään 65 vuotta lokakuussa 1999.

14. Barreira Pérez on suorittanut Saksassa vakuutusmaksuja 4 051 päivältä ja on tällä perusteella saanut oikeuden vanhuuseläkkeeseen Saksan toimivaltaiselta laitokselta. Lisäksi hän on suorittanut Espanjassa vakuutusmaksuja 5 344 päivältä, mikä ei riitä täyttämään järjestelmään kuulumiselta Espanjan lainsäädännössä edellytettyä viidentoista vuoden vähimmäisaikaa.[7]

15. Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) (Espanjan sosiaaliturvalaitos) laski yhteen Barreira Pérezin Espanjassa ja Saksassa täyttyneet vakuutuskaudet. Määrittääkseen hänelle Espanjassa kertyneen eläkkeen INSS laski asetuksen 46 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetun etuuden teoreettisen määrän. Espanjassa ja Saksassa kertyneiden tosiasiallisten maksukausien 9 395 päivään[8] lisättiin ne laskennalliset 3 005 päivää, jotka oli luettu asianomaisen henkilön hyväksi ministeriön asetuksen toisen siirtymäsäännöksen 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetun taulukon mukaisesti.

16. INSS ei kuitenkaan ottanut huomioon näitä 3 005 päivää suhteutetun etuuden laskemisessa. Tätä kautta ei siis lisätty Espanjassa kertyneisiin 5344 maksupäivään, jotka ovat kertoimen osoittajana, eikä niihin 9395 maksupäivään, jotka oli-

6 — Asetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaan riski tarkoittaa kyseisen sosiaaliturvaetuuden kattamaa vakuutustapahtumaa. Tässä tapauksessa vakuutustapahtumana on eläkeiän saavuttaminen.

7 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 3 kohta.

8 — 4 051 päivää Saksassa ja 5 344 päivää Espanjassa.

vat kertyneet näissä kahdessa jäsenvaltiossa ja jotka ovat sen kertoimen nimittäjänä, jolla vanhuusetuuden teoreettinen määrä on kerrottava suhteutetun etuuden laskemiseksi.

17. Tästä seurasi, että INSS käytti teoreettisen määrän laskemisessa kertoimen 0,6733 sijasta kerrointa 0,5685.

18. Barreira Pérez haki muutosta INSS:n päätökseen, jolla hänen Espanjassa saamansa vanhuuseläkkeen peruste määriteltiin tällä tavoin.

III Ennakkoratkaisukysymykset

19. Juzgado de lo Social de Orense (Espanja) päätti lykätä asian käsittelyä esittääkseen yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko [asetuksen] 1 artiklan r ja s alakohtaa tulkittava siten, että vakuutuskausien käsite kattaa myös sellaiset laskennalliset maksukaudet, jotka voidaan jäsenvaltion lainsäädännön mukaan ottaa huomioon määritettäessä niiden maksuvuosien lukumäärää, joiden perusteella vanhuuseläke kansallisen lainsäädännön mukaan lasketaan?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko [asetuksen] 46 artiklan 2 kohdan b alakohdassa olevaa ilmaisua 'jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen soveltaman lainsäädännön mukaan ennen riskin toteutumista täyttyneiden vakuutus- tai asuinkausien kesto' tulkittava siten, että se sisältää myös ne laskennalliset maksukaudet, jotka vastaavat riskin toteutumista edeltäviä kausia, jotka asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan on otettava maksukausina huomioon laskettaessa vanhuuseläkkeen määrää?"

IV Vastaukset kysymyksiin

20. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin haluaa tietää, onko Barreira Pérezin hyväksi ministeriön päätöksen toi-

sen siirtymäsäännöksen 3 kohdan b alakohdan nojalla luetut 3 005 päivää otettava huomioon suhteutetun etuuden laskemisessa.

21. Edellä mainittu tuomioistuin siis kysyy, onko näitä 3 005 päivää pidettävä asetuksen 1 artiklan r ja s alakohdassa tarkoitettuna vakuutuskautena, ja jos on, onko niitä pidettävä asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna ennen vakuutustapahtuman toteutumista täyttyneenä vakuutuskautena.

Ensimmäinen kysymys

22. Asetuksen 1 artiklan r ja s alakohdassa olevasta "vakuutuskausien" määritelmän sanamuodosta käy ilmi, että näissä säännöksissä viitataan nimenomaisesti kansalliseen lainsäädäntöön.

23. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on usein todennut, asetuksen tarkoituksena on EY 42 artiklan mukaisesti, että kaikki ne kaudet lasketaan yhteen, jotka otetaan huomioon eri maiden lainsäädäntöjen mukaan oikeuden saamiseksi etuuteen ja oikeuden säilyttämiseksi sekä etuuksien määrän laskemiseksi. Asetuksessa ei kuitenkaan määritellä edellytyksiä, joita näiden kausien muodostamiselta vaaditaan. [9]

24. Yhteisöjen tuomioistuin on moneen kertaan lausunut, että kun on ratkaistava, voidaanko määrätty kausi lukea vakuutuskaudeksi, on nojauduttava niihin edellytyksiin, jotka kansallisessa oikeudessa asetetaan, ellei EY 39—EY 42 artiklan soveltamisesta muuta johdu. [10]

25. Kuten komissio perustellusti totesi, kansallisen tuomioistuimen asiana on tulkita omaa lainsäädäntöään EY:n perustamissopimuksen henkilöiden vapaata liikkuvuutta koskevia määräyksiä noudattaen.

26. EY 234 artiklaan perustuvan yhteistyön puitteissa yhteisöjen tuomioistuin voi kuitenkin antaa kansalliselle tuomioistuimelle yhteisön oikeuden tulkintaan liittyviä

9 — Asia 388/87, Warmerdam-Steggerda, tuomio 12.5.1989 (Kok. 1989, s. 1203, 10 kohta) ja asia C-349/87, Paraschi, tuomio 4.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4501, 15 kohta).

10 — Asia 126/77, Frangiamore, tuomio 15.3.1978 (Kok. 1978, s. 725), yhdistetyt asiat C-45/92 ja C-46/92, Lepore ja Scamuffa, tuomio 9.12.1993 (Kok. 1993, s. I-6497, 19 ja 20 kohta) ja asia C-28/00, Kauer, tuomio 7.2.2002, Kok. 2002, s. I-1343, 26 kohta.

ohjeita auttaakseen sitä tulkitsemaan kansallista lainsäädäntöä ja antamaan ratkaisun pääasiassa.

27. Ensinnäkin on syytä palauttaa mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan "etuutta voidaan pitää sosiaaliturvaetuutena ainoastaan, jos se myönnetään laissa määritellyissä tilanteissa ilman tapauskohtaista arviointia tai yksilöllistä tarvehankintaa, ja jos se liittyy johonkin asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa nimenomaisesti mainittuun vakuutustapahtumaan". [11]

28. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tutkia, täyttyvätkö nämä edellytykset.

29. Kansallisen tuomioistuimen yhteisöjen tuomioistuimelle toimittamien tietojen perusteella voidaan perustellusti katsoa, että riidanalainen kausi täyttää nämä edellytykset, joten se kuuluu asetuksen soveltamisalaan.

30. Riidanalainen kausi luettiin Barreira Pérezin hyväksi, koska hän täytti Espanjan lainsäädännössä määritellyt edellytykset maksamalla vakuutusmaksuja yhteen siinä tarkoitetuista vakuutusjärjestelmistä. Kausi laskettiin tätä tarkoitusta varten vahvistetun taulukon mukaisesti sen perusteella, minkä ikäinen kantaja oli 1.1.1967, ottamatta huomioon kantajan henkilökohtaisia tarpeita. [12]

31. Tämän jälkeen riidanalainen kausi laskettiin yhteen tosiasiallisten maksukausien kanssa, ja tällä perusteella laskettiin Barreira Pérezin vanhuuseläke, joka on yksi asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista etuuksista.

32. On kiistatonta, että INSS otti tämän kauden huomioon kokonaisuudessaan laskiessaan asetuksen 46 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua eläkkeen teoreettista määrää. [13] Espanjan hallitus ei kiistä, etteikö kauden huomioon ottaminen ollut perusteltua.

33. On syytä muistaa, että asetuksen 46 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan

11 — Asia C-111/91, komissio v. Luxemburg, tuomio 10.3.1993 (Kok. 1993, s. I-817, Kok. Ep. XIV, s. I-35, 29 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö). Asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että asetusta sovelletaan kaikkeen lainsäädäntöön, joka koskee artiklassa luetelluilla sosiaaliturvan aloilla myönnettäviä etuuksia, joiden joukossa mainitaan myös vanhuusetuudet.

12 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 4—8 kohta sekä ennakkoratkaisupyynnön ranskankielisen käännöksen s. 4.

13 — Ks. ennakkoratkaisupyynnön ranskankielinen käännös, s. 8.

etuuden teoreettinen määrä lasketaan aivan kuin kaikki vakuutus- ja asumiskaudet, jotka ovat täyttyneet niiden jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen mukaan, joiden alainen palkattu työntekijä tai itsenäinen ammatinharjoittaja on ollut, olisivat täyttyneet kyseisessä jäsenvaltiossa ja sen lainsäädännön mukaisesti, jota toimivaltainen laitos soveltaa hetkellä, jolloin etuus myönnetään.

34. Asetuksen 46 artiklassa ei määritellä vakuutuskausien käsitettä. Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin jo katsonut, että 46 artiklaa sovellettaessa on tukeuduttava asetuksen 1 artiklan r alakohdassa olevaan määritelmään. [14] Tästä seuraa, että teoreettisen määrän laskemisessa vakuutuskausina otetaan huomioon maksukaudet tai työskentelykaudet tai itsenäisen ammatinharjoittamisen kaudet, sen mukaan kuin ne on määritelty tai tunnustettu vakuutuskausiksi siinä lainsäädännössä, jonka mukaan ne on täytetty tai niitä pidetään täytettyinä, ja kaikki näihin rinnastettavat kaudet, jos niiden katsotaan tämän lainsäädännön mukaan vastaavan vakuutuskausia. [15]

35. Tässä yhteydessä on tärkeää huomata, ettei Espanjan hallitus sen paremmin kuin INSS:kään kyennyt suullisessa käsittelyssä vastaamaan yhteisöjen tuomioistuimen kysymykseen siitä, miksi tämä kausi oli otettu huomioon eläkkeen laskemisessa, ellei sitä Espanjan lainsäädännössä rinnasteta vakuutuskauteen.

36. Pääasiassa Espanjan hallitus ja INSS väittävät, ettei tämä kausi perustu vakuutusmaksuihin eikä sitä oteta huomioon vanhuuseläkeoikeuden syntymistä arvioitaessa. Espanjan hallituksen ja INSS:n mukaan se, että kyseinen kausi katsottaisiin vakuutuskaudeksi, vaarantaisi perittyjen vakuutusmaksujen ja suoritettujen etuuksien välisen tasapainon. Tätä riskiä pahentaisi vielä se seikka, että tämä ylimääräinen kausi olisi luettava iän perusteella myös niiden työntekijöiden hyväksi, jotka ovat vuosina 1960—1966 maksaneet vakuutusmaksuja muiden jäsenvaltioiden järjestelmiin, jolloin he saisivat ilman mitään vastiketta korotuksen eläkkeeseen, johon heillä on Espanjassa oikeus.

37. Näillä Espanjan hallituksen ja ISSN:n esittämillä perusteluilla ei kuitenkaan voida kyseenalaistaa 1 artiklan r alakohdan ja 46 artiklan 2 kohdan a alakohdan sanamuotoa.

38. Nämä perustelut näyttävät olevan ristiriidassa myös sen seikan kanssa, että riidanalainen kausi luettiin Barreira Pérezin hyväksi, koska hän oli suorittanut vakuutusmaksuja yhteen niistä vakuutusjärjestelmistä, jotka sittemmin kumot-

14 — Em. yhdistetyt asiat Lepore ja Scamuffa (17—19 kohta).
15 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 10 kohta.

tiin, kun kansallinen järjestelmä aloitti toimintansa. Tämä kausi oli siis nimenomaan peräisin siitä, että Barreira Pèrez oli kuulunut sosiaaliturvajärjestelmään ja maksanut siihen vakuutusmaksuja. Lisäksi Espanjan hallituksen omista perusteluista käy ilmi, että johonkin näistä järjestelmistä kuuluneiden työntekijöiden hyväksi luettiin iän perusteella määritetty vakiokausi, minkä tavoitteena oli säilyttää heille näiden järjestelmien perusteella syntyneet oikeudet suhteessa niihin uudessa järjestelmässä määrättyihin uusiin etuuden määrää ja sen ajan pituutta, jolta vakuutusmaksuja on maksettava, koskeviin edellytyksiin. [16]

39. Lisäksi Espanjan hallituksen ja INSS:n väitteet niistä haitallisista taloudellisista seurauksista, joita aiheutuisi, mikäli ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen kysymyksiin vastattaisiin myöntävästi, vahvistavat mielestäni sen, että riidanalainen kausi rinnastetaan kansallisen lainsäädännön mukaiseen vakuutuskauteen, sillä ellei näin olisi tehty, INSS olisi varmasti jättänyt sen huomioimatta teoreettisen määrän laskemisessa.

40. Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen myöntävästi, koska riidanalainen kausi on kansallisen lainsäädännön mukaisesti otettu huomioon asetuksen 46 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyn vanhuusetuuden teoreettisen määrän laskemisessa.

16 — Muun muassa säännökset, joilla pidennettiin 35 vuoteen sen maksukauden kesto, jota edellytetään täysimääräisen eläkkeen saamiselta. Ks. Espanjan hallituksen huomautusten ranskankielisen käännöksen s. 7.

Toinen kysymys

41. Toisella ennakkoratkaisukysymyksellä halutaan selvittää, voidaanko vakuutuskauden katsoa täyttyneen ennen vakuutustapahtuman toteutumista asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

42. Vastaus tähän kysymykseen löytyy mielestäni asiassa Di Prinzio 18.2.1992 annetusta tuomiosta. [17] Komission ja kantajan kanssa voidaan olla samaa mieltä siitä, että esillä olevassa tapauksessa voidaan soveltaa tässä tuomiossa omaksuttua ratkaisua.

43. Edellä mainitussa tuomiossa yhteisöjen tuomioistuimen tarkasteltavana oli lainsäädäntö, jonka mukaan kaivostyöntekijä oli oikeutettu täysimääräiseen eläkkeeseen toimittuaan ammatissaan vähintään 30 vuoden ajan, ja mikäli työvuosia oli kertynyt alle 30 vuotta mutta vähintään 25 vuotta, hänen hyväkseen luettiin 30 vuoden vähimmäisajan ja varsinaisten työvuosien erotusta vastaava määrä laskennallisia lisävuosia.

44. Yhteisöjen tuomioistuinta pyydettiin ratkaisemaan, millä tavoin asetuksen 46 artiklan 2 kohtaa on sovellettava ja se totesi, että tämän säännöksen a alakohdan

17 — Asia C-5/91 (Kok. 1992, s. I-897).

sanamuodon perusteella toimivaltaisen laitoksen on sovellettava valtionsa lainsäädäntöä kokonaisuudessaan. Tämän perusteella se totesi, että jos kyseisen valtion lainsäädännössä säädetään, että vanhuusetuus on laskettava ottaen huomioon sekä varsinaiset vakuutuskaudet tai niihin rinnastettavat kaudet että tietty määrä laskennallisia lisävuosia, nämä lisävuodet on otettava huomioon myös laskettaessa etuuden teoreettista määrää. [18]

45. Tämän jälkeen yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että kun kansallisessa lainsäädännössä tunnustetut laskennalliset kaudet täyttyvät ennen vakuutustapahtuman toteutumista, kuten kyseisessä tapauksessa, nämä kaudet on otettava huomioon suhteutetun etuuden laskemisessa. [19]

46. Yhteisöjen tuomioistuin perusti kantansa asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdan sanamuotoon "ennen riskin toteutumista täyttyneiden vakuutuskausien kokonaispituu[s]". [20]

47. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi 24.1.1974 tehdyn Euroopan yhteisöjen siirtotyöläisten sosiaaliturvan hallintotoimikunnan päätöksen nro 95 [21] sekä asiassa Menzies 26.6.1980 annetun tuomion [22] perusteella, että ne laskennalliset kaudet, jotka on otettu huomioon ainoastaan teoreettisen määrän laskemisessa mutta jätetty huomiotta määritettäessä suhteutettua etuutta, ovat nimenomaan *vakuutustapahtuman toteutumisen jälkeen* ajoittuvia laskennallisia kausia.

48. Edellä mainitun, asiassa Di Prinzio annetun tuomion perusteella laskennalliset kaudet, jotka on kansallisen lainsäädännön mukaan lisättävä varsinaisiin vakuutuskausiin vanhuusetuuden teoreettisen määrän määrittämiseksi ja jotka ovat täyttyneet ennen vakuutustapahtuman toteutumista, on otettava huomioon suhteutettua etuutta laskettaessa.

49. Esillä olevassa asiassa on kiistatonta, että riidanalainen kausi otettiin kansallisen lainsäädännön mukaisesti huomioon etuuden teoreettisen määrän laskemisessa. [23]

50. Espanjan hallituksen ja INSS:n kannasta poiketen riidanalaisen kauden on katsottava täyttyneen ennen vakuu-

18 — Ks. edellä alaviitteessä 17 mainittu tuomio (45 kohta).

19 — Ks. edellä alaviitteessä 17 mainittu tuomio (54 ja 56 kohta).

20 — Idem.

21 — Päätös neuvoston asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan 2 kohdan tulkinnasta eläkkeiden suhteellisten määräosuuksien laskemisessa (EYVL C 99, s. 5).

22 — Asia 793/79 (Kok. 1980, s. 2085).

23 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 32 kohta.

tustapahtuman toteutumista asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

51. Ministerioasetuksen toisesta siirtymäsäännöksestä [24] ja ennakkoratkaisupyynnöstä [25] käy ilmi, että riidanalainen kausi luettiin Barreira Pérezin hyväksi, koska hän oli maksanut vakuutusmaksuja Espanjassa aikaisemmin voimassa olleisiin vakuutusjärjestelmiin. On riidatonta, että kausi laskettiin tätä varten vahvistetun taulukon mukaisesti sillä perusteella, minkä ikäinen Barreira Pérez oli 1.1.1967. Tämä kausi kuuluu siis niihin oikeuksiin, jotka asianomainen henkilö oli saanut suorittamalla vakuutusmaksuja näihin järjestelmiin. Tämä kausi oli siis täyttynyt ennen kuin vakuutustapahtuma, johon perustuvan oikeuden laskemisessa kausi otettiin huomioon, oli toteutunut, eli ennen eläkeiän saavuttamista.

52. Tältä osin — toisin kuin Espanjan hallitus ja INSS väittävät — riidanalainen kausi eroaa siitä vakuutuskaudesta, josta oli kyse edellä mainitussa asiassa Menzies annetussa tuomiossa.

53. Siinä oli kyse täydentävästä vakuutuskaudesta, jonka perusteella arvioitiin vakuutetun ennenaikaisen työkyvyttömyyden tai kuoleman johdosta myönnettävät etuudet ja joka luettiin sellaisten vakuutettujen hyväksi, jotka olivat joutuneet työkyvyttömiksi ennen 55. ikävuottaan. Täydentävän vakuutuskauden kattama ajanjakso ulottui kuukaudesta, jona vakuutustapahtuma toteutui, etuuden saajan 55. ikävuoden viimeiseen kuukauteen. [26]

54. Tämä täydentävä vakuutuskausi täyttyi siis vakuutustapahtuman toteutumisen jälkeen eli sen työkyvyttömyyseläkkeen hakijalle sattuneen työtapaturman jälkeen, jonka perusteella hänelle syntyi oikeus tähän eläkkeeseen.

55. Tällä perusteella yhteisöjen tuomioistuin totesi aivan johdonmukaisesti, että tämä täydentävä vakuutuskausi, joka ei vastannut mitään kyseisessä jäsenvaltiossa *ennen vakuutustapahtuman toteutumista täyttynyttä* varsinaista vakuutus- tai asumiskautta, oli otettava huomioon teoreettisen määrän laskemisessa, mutta jätettävä huomiotta määritettäessä suhteutettua etuutta. [27]

56. Esillä olevassa asiassa on riidanalaisen kauden määräytymisperusteena olleet tapahtumat, siis toisaalta vakuutusmaksujen suorittaminen yhteen aikai-

24 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 6 kohta.

25 — Ranskankielisen käännöksen s. 4.

26 — Em. asia Menzies (tuomion 4 kohta).

27 — Ks. edellä alaviitteessä 26 mainittu tuomio (11 kohta ja tuomiolauselma).

semmin voimassa olleista vakuutusjärjestelmistä ja toisaalta etuuden saajan 1.1.1967 mennessä saavuttama ikä, edelsivät selvästi sitä päivämäärää, jolloin etuuden saaja saavutti eläkeoikeuksien saamiseen edellyttämän iän.

57. Myöskään se, että tämä kausi luettiin Barreira Pérezin hyväksi vasta eläkeoikeutta suoritettaessa, ei ole ristiriidassa tämän päätelmän kanssa. Riidanalainen kausi ei tältä osin eroa etuuden saajalle kertyneistä tosiasiallisista maksukausista, jotka INSS otti huomioon suhteutetun etuuden laskemisessa. Sama johtopäätös tehtiin myös sen laskennallisen kauden osalta, joka oli otettu huomioon edellä mainitussa asiassa Di Prinzio annetussa tuomiossa.

58. Väite, jonka mukaan 1.1.1960 ja 31.12.1966 välistä riidanalaista kautta ei voida ajallisesti sijoittaa, ettei se menisi päällekkäin jonkin toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti samalla aikavälillä täyttyneiden vakuutuskausien kanssa, ei mielestäni vastaa neuvoston asetuksen N:o 574/72 [28] 15 artiklan e alakohdassa tarkoitettua tilannetta. Kyseisessä alakohdassa säädetään, että jos ei ole mahdollista määrätä täsmällisesti aikaa, jona tietyt vakuutus- tai asumiskaudet ovat täyttyneet yhden jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, tällaisista kausista oletetaan, etteivät ne ole päällekkäisiä sellaisten vakuutus- tai asumiskausien kanssa, jotka ovat täyttyneet toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, ja ne otetaan huomioon, milloin se on edullista.

59. Esillä olevassa asiassa on kyse nimenomaan kansallisessa lainsäädännössä tosiasialliseen vakuutuskauteen rinnastettavasta laskennallisesta kaudesta, jonka on katsottava täyttyneen ennen vakuutustapahtuman toteutumista.

60. Yhteisöjen tuomioistuin edellä mainitussa asiassa Di Prinzio omaksuman kannan mukaan laskennallinen kausi täyttää edellytykset, joita vaaditaan sen huomioon ottamiseksi suhteutetun etuuden laskemisessa.

61. Päinvastoin kuin Espanjan hallitus ja INSS väittävät, tämä päätelmä ei johda siihen, että kantajalle myönnettäisiin etuus kaksinkertaisena.

28 — Asetuksen N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21.3.1972 annettu asetus, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna asetuksella N:o 118/97 ja sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1399/1999.

62. Tämän kauden huomioon ottaminen merkitsee ainoastaan sitä, että on sovellettu tiukasti asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohtaa, jonka mukaan jäsenvaltion toimivaltainen laitos vahvistaa etuuden tosiasiallisen määrän nimenomaan suhteessa niihin eläkeoikeuksiin, joita työntekijälle on kustakin jäsenvaltiosta kertynyt.

63. Espanjan hallituksen ja INSS:n puoltama ratkaisu sen sijaan sanktioisi Barreira Péreziä siitä, että hän on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.

64. Mikäli etuuden saaja olisi jäänyt työskentelemään Espanjaan ja täyttänyt siellä kaikki vakuutuskautensa, riidanalainen laskennallinen kausi olisi otettu kokonaisuudessaan huomioon laskettaessa hänen vanhuuseläkettään.

65. Kuten edellä todettiin, Espanjan lainsäädännön mukaan vanhuuseläke lasketaan soveltamalla eläkkeen perusteena olevaan summaan tiettyjä prosenttiosuuksia maksuvuosien mukaan, ja maksuvuosien lukumäärä määritetään lisäämällä tosiasiallisiin maksuvuosiin työntekijän hyväksi toisen siirtymäsäännöksen 3 kohdan b alakohdan mukaisesti lasketut vuodet. [29]

66. Jos kyseessä oleva laskennallinen kausi jätetään huomiotta suhteutetun etuuden laskennassa, se johtaisi tietenkin siihen, että Barreira Pérez saisi laskennallisen kauden perusteella vähemmän etuja vain siitä syystä, että hän on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.

67. Kuitenkin asetuksen tavoitteena on juuri estää se, että siirtotyöntekijät menettävät sosiaaliturvaetuutensa tai että heidän etuuksiaan vähennetään siitä syystä, että he ovat käyttäneet perustamissopimuksen mukaista oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen. [30]

68. Yhteisöjen tuomioistuin on useita kertoja todennut, että perustamissopimuksen EY 39—EY 42 artiklan tavoitetta ei saavuteta, jos yhteisöjen työntekijät menettäisivät ne sosiaaliturvaedut, jotka heille on annettu tietyn jäsenvaltion lainsäädännössä, sen takia, että he käyttävät oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen. Tällainen seuraus voisi johtaa siihen, etteivät työntekijät halua käyttää oikeuttaan

29 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 4—9 kohta.

30 — Ks. asia C-406/93, Reichling, tuomio 9.8.1994 (Kok. 1994, s. I-4061, 24 kohta).

vapaaseen liikkuvuuteen, ja näin rajoitettaisiin tämän vapauden käyttämistä. [31]

V Tuomion ajallisten oikeusvaikutusten rajaaminen

69. Tästä yhteisöjen tuomioistuin on päätellyt, että edellä mainittujen artiklojen nojalla yhteisön työntekijältä ei voida kokonaan eikä edes osittain kieltää oikeutta kansallisessa sosiaaliturvalainsäädännössä säädettyyn etuuteen sen vuoksi, että hän on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että on yhteisön oikeuden vastaista, ettei siirtotyöntekijä voi vanhuuseläkkeensä laskennan yhteydessä vaatia työkyvyttömyyskausien rinnastamista työskentelykausiin kansallisen lainsäädännön mukaisesti vain siitä syystä, ettei hän työkyvyttömäksi joutuessaan ollut työssä kyseisessä jäsenvaltiossa vaan jossakin toisessa jäsenvaltiossa. [32]

70. INSS:n omaksuma ratkaisu, jonka mukaan kantajalle maksettavan suhteutetun eläkkeen laskemisessa käytetty kerroin vahvistettaisiin 0,6733:n sijasta 0,5685:ksi, on siten omiaan estämään työntekijää käyttämästä oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.

71. Edellä esitettyjen seikkojen perusteella toiseen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava myöntävästi.

72. Sen tilanteen varalta, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa myöntävästi esitettyihin kysymyksiin, Espanjan hallitus pyytää toissijaisesti, että yhteisöjen tuomioistuin toteaisi, ettei tuomiolla ole taannehtivaa vaikutusta.

73. Espanjan hallitus vetoaa siihen, että myöntävät vastaukset saattaisivat johtaa Espanjan sosiaaliturvajärjestelmän vakavaan taloudelliseen epätasapainoon. Espanjan hallitus lisää, että henkilöt, jotka ovat suorittaneet vakuutusmaksuja vuosien 1960—1966 ajan jossakin jäsenvaltiossa, voivat saada huomattavan korotuksen eläkkeeseen, johon heillä on Espanjassa oikeus.

74. Tältä osin on viitattava yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan tulkinta, jonka yhteisöjen tuomioistuin EY 234 artiklan mukaisen toimivallan nojalla antaa yhteisön oikeuden säännöstä, valaisee ja selventää säännön merkitystä ja ulottuvuutta sellaisena kuin sitä on täytynyt tai olisi täytynyt tulkita ja soveltaa sen voimaantulosta lähtien. Tästä seuraa, että tuomioistuimet siis voivat ja niiden täytyy soveltaa näin tulkittua sääntöä myös oikeussuhteisiin, jotka ovat syntyneet ja jotka on perustettu ennen tulkintapyynnön johdosta annettua tuomiota, jos edellytykset tämän säännön soveltamista

31 — Ks. em. asia Paraschi (22 kohta) ja asia C-302/90, Faux, tuomio 15.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4875, 27 ja 28 kohta ja niissä mainittu oikeuskäytäntö).

32 — Em. yhdistetyt asiat Lepore ja Scamuffa (24 kohta).

koskevan asian käsittelylle toimivaltaisissa tuomioistuimissa muuten täyttyvät. [33]

75. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi ainoastaan poikkeustapauksissa yhteisön oikeusjärjestykseen kuuluvaa yleistä oikeusvarmuuden periaatetta soveltaen rajoittaa asianomaisten henkilöiden mahdollisuutta vedota oikeussääntöön, jota yhteisöjen tuomioistuin on tulkinnut, vilpittömässä mielessä perustettujen oikeussuhteiden pätevyyden kyseenalaistamiseksi. [34]

76. Jotta tällainen rajoittava päätös voitaisiin tehdä, kahden olennaisen edellytyksen, eli asianosaisten vilpittömän mielen ja vakavien vaikeuksien uhan, on täytyttävä. [35] Lisäksi se on tehtävä siinä samassa tuomiossa, jossa yhteisöjen tuomioistuin lausuu tulkintapyynnöstä. [36]

77. Esillä olevassa tapauksessa vaikuttaa kiistattomalta, että jos yhteisöjen tuomioistuin vastaa kahteen ennakkoratkaisukysymykseen myöntävästi, tällä tuomiolla on kielteisiä taloudellisia heijastusvaikutuksia Espanjan sosiaaliturvajärjestelmään, vaikka niiden laajuutta ja kestoa ei asiakirjassa esitetyn aineiston perusteella voidakaan arvioida. Edellisessä kohdassa mainitut kaksi muuta edellytystä eivät kuitenkaan näytä täyttyvän.

78. Niiden tahojen, joita asia koskee, vilpitöntä mieltä koskevan edellytyksen täyttyminen vaatisi, että asianomaiset tahot ovat voineet perustelluista syistä erehtyä näin tulkitun yhteisön säännöksen sovellettavuudesta [37] tai sen ulottuvuudesta. [38] Lisäksi asiaan sovellettavan yhteisön oikeussääntöjen merkityksestä on täytynyt olla huomattavaa oikeudellista epävarmuutta. [39]

79. Asetuksen 46 artikla ei ole erityisen moniselitteinen. Asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdan merkityksestä ei enää ole ollut epävarmuutta sen jälkeen, kun sitä oli tulkittu edellä mainitussa asiassa Di Prinzio annetussa tuomiossa, ei ainakaan niiden edellytysten osalta, joiden täyttyessä suhteutetun etuuden laskennassa on otettava huomioon laskennalliset kaudet. Tältä osin Espanjan hallitus ja INSS eivät ole vedonneet muihin seikkoihin kuin kyseiselle sosiaaliturvalaitokselle aiheutuvien taloudellisten heijastusvaikutusten todennäköisyyteen.

33 — Asia 262/96, Sürül, tuomio 4.5.1999 (Kok. 1999, s. I-2685, 107 kohta).

34 — Asiassa 43/75, Defrenne, 8.4.1976 annetussa tuomiossa (Kok. 1976, s. 455, Kok. Ep. III, s. 63) yhteisöjen tuomioistuin myönsi ensimmäisen kerran, että se voi ajallisesti rajoittaa ennakkoratkaisupyyntöihin antamiensa tuomioiden oikeusvaikutuksia, jos syynä ovat oikeusvarmuutta koskevat pakottavat näkökohdat, jotka johtuvat kaikista kysymyksessä olevista julkisista ja yksityisistä eduista. Ks. tämän periaatteen viimeaikaisesta soveltamisesta asia C-372/98, Cooke, tuomio 12.10.2000 (Kok. 2000, s. I-8683, 42 kohta).

35 — Em. asia Cooke, tuomion 42 kohta.

36 — Asia C-163/90, Legros ym., tuomio 16.7.1992 (Kok. 1992, s. I-4625, Kok. Ep. XII, s. I-53, 30 kohta) ja asia C-415/93, Bosman, tuomio 15.12.1995 (Kok. 1995, s. I-4921, 142 kohta).

37 — Asia C-262/88, Barber, tuomio 17.5.1990 (Kok. 1990, s. I-1889, Kok. Ep. X, s. 425, 43 kohta).

38 — Asia 61/79, Denkavit italiana, tuomio 27.3.1980 (Kok. 1980, s. 1205, Kok. Ep. V, s. 149, 19—21 kohta).

39 — Yhdistetyt asiat C-197/94 ja C-252/94, Bautiaa ja Société française maritime, tuomio 13.2.1996 (Kok. 1996, s. I-505, 48 kohta).

80. Lisäksi on muistettava, että kun on kyse — kuten esillä olevassa asiassa — jäsenvaltion rahoituksesta riippuvaisesta sosiaaliturvajärjestelmästä, ennakkoratkaisupyyntöön annetusta tuomiosta jäsenvaltiolle mahdollisesti aiheutuvat taloudelliset seuraukset eivät vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sellaisinaan oikeuta ajallisesti rajoittamaan tämän tuomion oikeusvaikutuksia. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että tuomion oikeusvaikutusten rajoittaminen ainoastaan tämän tyyppisten syiden perusteella heikentäisi huomattavasti oikeussuojaa, jota yksityiset nauttivat yhteisön oikeuden perusteella saamilleen oikeuksille. [40]

81. Esillä olevassa asiassa esitetty oikeusvaikutusten rajoittamisvaatimus voidaan torjua siksi, ettei edellä mainitussa asiassa Di Prinzio annetussa tuomiossa määrätty tällaista toimenpidettä.

82. Kuten edellä osoitettiin, tuomion oikeusvaikutuksia ajallisesti rajoittava päätös voidaan tehdä vain siinä samassa tuomiossa, jossa yhteisöjen tuomioistuin lausuu tulkintapyynnöstä. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että silloin, kun se ei ole rajoittanut yhteisön säännöksen tulkinnasta antamansa tuomion ajallista vaikutusta, ei tällaista rajoitusta voida asettaa myöhemmässäkään tuomiossa. [41]

83. Esillä olevassa asiassa ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin esitti yhteisöjen tuomioistuimelle kaksi kysymystä, jotka koskevat asetuksen 1 artiklan r ja s alakohdan ja sen 46 artiklan tulkintaa. Kuten edellä todettiin, 1 artiklan r ja s alakohdan, joissa viitataan nimenomaisesti kansalliseen lainsäädäntöön, osalta yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö on vakiintunut jo kauan sitten. [42]

84. Asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdan osalta edellä mainitussa asiassa Di Prinzio antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin ei vahvistanut minkäänlaisia ajallisia rajoituksia oikeusvaikutuksille, joita aiheutuu sen tätä säännöstä koskevasta tulkinnasta, jonka mukaan suhteutetun etuuden laskennassa on otettava huomioon kaikki vahinkotapahtuman toteutumista edeltävät laskennalliset maksukaudet, jotka lisätään tosiasiallisiin vakuutuskausiin tai jotka rinnastetaan näihin siinä lainsäädännössä, jota toimivaltainen laitos soveltaa.

85. Mielestäni esillä olevan asian tosiseikat eivät oikeuta poikkeamaan periaatteesta, jonka mukaan oikeussääntöjen tulkinnasta annetuilla tuomioilla on taannehtiva vaikutus.

40 — Asia C-35/97, komissio v. Ranska, tuomio 24.9.1998 (Kok. 1998, s. I-5325, 52 kohta) ja asia C-104/98, Buchner ym., tuomio 23.5.2000 (Kok. 2000, s. I-3625, 41 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

41 — Asia 309/85, Barra, tuomio 2.2.1988 (Kok. 1988, s. 355, Kok. Ep. IX, s. 327, 14 kohta).

42 — Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 24 kohta.

VI Ratkaisuehdotus

86. Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa Juzgado de lo Social de Orensen kysymyksiin seuraavasti:

1) Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 29.4.1999 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1399/1999, 1 artiklan r alakohtaa on tulkittava siten, että sellaisia laskennallisia maksukausia, jotka voidaan jäsenvaltion lainsäädännön mukaan ottaa huomioon määritettäessä niiden maksuvuosien lukumäärää, joista vanhuuseläkkeen suuruus kansallisen lainsäädännön mukaan riippuu, on myös pidettävä oikeudellisesti arvioiden vakuutuskausina, koska nämä maksukaudet otetaan kansallisen lainsäädännön mukaan huomioon asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua vanhuuseläkkeen teoreettista määrää laskettaessa.

2) Kyseisen asetuksen 46 artiklan 2 kohdan b alakohdassa käytettyä ilmaisua jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen soveltaman lainsäädännön mukaan "ennen riskin toteutumista täyttyneiden vakuutus- tai asuinkausien kesto" on tulkittava siten, että se käsittää myös ne laskennalliset maksukaudet, jotka vastaavat vahinkotapahtuman toteutumista edeltäviä kausia, jotka asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan on otettava maksukausina huomioon vanhuuseläkkeen määrää laskettaessa.